

Tražiti pomoć nije sramota, sramota je ne pružati pomoć

 provjereno.dnevnik.hr/clanak/traziti-pomoc-nije-sramota-sramota-je-ne-pruzati-pomoc---360849.html

Piše: **Ema Branica**

Tema iz emisije: **13.11.2014**

Vodimo vas u školu čiji su nastavnici vrijedni poštovanja i divljenja!

„Imali smo primjera da su nam učenici gladni, da su nam došli u starim tenisicama, da nemaju za radno odijelo, da nemaju za higijenski pregled. I profesori su pomagali koliko je tko mogao. Ali smo zaključili da bi možda bilo bolje da se osnuje udruga.“, kaže ravnatelj Obrtničke škole u Koprivnici Ratimir Ljubić

Za Šegrtsko srce vjerojatno niste čuli jer oni rade samozatajno pod krovom zgrade Obrtničke škole u Koprivnici. Škole u kojoj je nažalost mnogim učenicima školovanje zapravo luksuz. I zato su zaposlenici osnovali udrugu jer pomoć je mnogim obiteljima i više nego dobrodošla.

Svake godine u ovoj školi koja broji 800 učenikanjih čak 150 ima problema s financiranjem školovanja. Početkom školske godine samo za knjige pomoć je omogućena za 40 obitelji.

Udruga je osnovana prošle školske godine, do tog trenutka profesori su sami pomagali kako su gdje uočili da je potrebna pomoć, a zatim shvatili ako djeluju zajedno mogu ostvariti puno više. Profesori zamijete da je neko dijete u nezavidnom položaju, pa pišu moble koje prosljeđuju udruzi, a koje potpišu i roditelji i učenik. Jer često se događa da učenici koji su 7 sati u školi nemaju ni 5 kuna za pecivo. Molbe se pišu za sve... baš sve što je jednom đaku potrebno kako bi bio jednak svojim kolegama. Učenici prehrambenog smjera moraju imati sanitarnu iskaznicu koja stoji 200 kuna, a mora se obnavljati svakih 6 mjeseci. Učenici većine smjerova moraju imati i radnu odjeću koja i duplo premašuje spomenuti iznos. Mnogim roditeljima prijevoz do škole je preskup, iako ga sufinancira ministarstvo na roditeljima ostaje iznos od 50 kuna na mjesec. Dario Jembrek je tajnik udruge i obavlja sve administrativne dužnosti vezane za udrugu, kroz njegove ruke prođe svaka molba. Pa su tako pomogli učenicima da ideu na maturalne večere i izlete.

I razred budućih kuhara sudjeluje u humanitarnom radu udruge. Zajedno sa slastičarima svako malo za neku prigodu ispeku kolače, pizze i kiflice koje se potom prodaju na školskom hodniku. Svatko od učenika daje koliko može- ta hrana nema cijenu jer sav prihod ide u blagajnu udruge. Pa tako spajaju korisno s -korisnim. Jela koja rade prijekopotrebna im je praksa, a ova druga korist i više je nego jasna.

Učiteljski poziv je plemenit ali loše plaćen. Gotovo uvijek kada se spominje riječ štednja- njihove plaće padaju. No bez obzira koliko male bile, oni znaju da je to puno više od onoga s čime žive neki roditelji njihovih učenika. Pa su tako baš svi potpisali da se svaki mjesec 10 kuna skida s njihovog računa i prebacuje na račun udruge, kao svojevrsno članstvo. Pa tako ni građani Koprivnice nisu ostali ravnodušni. Obrtnici uplaćuju donacije, a pomažu čak i gradski vijećnici koji su se odrekli dijela svojih naknada. Jer jedna je nit vodilja u ovoj školi:

„Tražiti pomoć nije sramota, sramota je ne pružati pomoć.“, kaže nam nastavnik elektrotehnike Dario Jembrek.

Zajedništvo i dobra volja nastavnika ovu školu su pretvorili u veliku obitelj. Profesori su ti koji ulažu vrijeme i volju, učenici ti koji slijede dobar primjer, a roditelji ti kojima grč barem oko jedne stvari splasne jer znaju da pomoći ima. Izreka "jednake mogućnosti za sve" ovdje nije utopija, već stvarnost.